

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΗ
ΤΟΥ Κ. ΚΥΡ. ΧΡ. ΜΑΤΣΗ

Ιερέ Κλήρε, Ἐντιμε Κε Δήμαρχε,
Αξιότιμε Κ. Πρόεδρε της Σχολικῆς Εφορείας,
Αξιότιμοι Κ. Ἐφοροι,
Ελλογιμε Κ. Γυμνασιάρχα,
Σεβαστοὶ Καθηγηταί,
Αγαπητοὶ συμμαθηταί και συμμαθήτριαι,
κυρίες και κύριοι,

Στεφανωμένοι με το ἄυλο πνευματικό στεφάνι,
το καμωμένο από τα μυροδροσολουσμένα λουλούδια,
που υπονομετικά κόψαμε κατά τη διάρκεια μιας φεγγόβο-
λης αυγῆς δώδεκα χρόνων, από το θεϊκό κήπο της
Θεᾶς της Σοφίας, ποτισμένοι από το γλυκύ νέκταρ
της γνώσης, γλυκονανουρισμένοι από τα μουσικόλαλα
μελωδικά τραγούδια των εννιά μουσών, ανήσυχoi
από τα μεγαλόπνοα φιλοσοφικά διδάγματα του αθάνατου
Σωκράτη, σαγηνευμένοι από την ιδανική αρμονία
του γλυκοφίθυρου της ευγενικής ἄρπας του Σοφοκλή
και του Ευριπίδη, γαλουχημένοι από τα αθάνατα
ιδανικά της Θρησκείας, της οικογένειας και της
Πατρίδας, φεύγουμε τώρα στην αυγή της ζωῆς μας,
την ὥρα που η μενεξεδέστιες χρυσακτίδες του ἡλίου
στέλλουνε το φως για την ανατολή της νέας μας
ζωῆς φεύγουμε, λέω, από το αγ. μας σχολείο, το
ἤσυχο και ἀπάνεμο αυτό λιμάνι της ψυχῆς και του
πνεύματος.

Και αισθανόμαστε μια συγκίνηση ἀπερίγραφη
να πλημμυρίζει σαν χείμαρρος μέσα μας, μια λύπη
να συγκλονίζει την ψυχή μας, μια χαρά που φθάνει
ως τα βάθη της καρδιάς μας και την κάμνει να πάλλεται
από ιερὸν ενθουσιασμόν και να δονείται συθέμελα
από ἀνέκφραστη ἀγαλλίαση. Και εἶναι δικαιολογημένα
τα συναισθήματά μας αυτά, γιατί αν και αναπνέουμε
για λίγο ἀκόμα την ευωδιά των πνευματικῶν λουλουδιῶν
σου, κι' αν ως τα βάθη της ψυχῆς μας ἀντηχοῦν
ἀκόμη τα γλυκόηχα τραγούδια της φάλτρας Ερατῶς
σε λίγο θα χωριστοῦμε από σένα, ω ιερέ ἄνθωνα
των ἀφθαρτων ιδανικῶν. Μα θα χωριστοῦμε μόνο
σωματικά. Γιατί, ψυχικά, χρυσές αλυσίδες και
χρυσονήματα, μας ἔχουν συνδέσει μαζί σου, σε μια
αἰώνια κι' ἀσάλευτη μυστική ἐπικοινωνία ψυχική.
Κατάβαθα δεν λυπούμαστε γιατί σε εγκαταλείπουμε,
ω ιερέ κήπε της Σοφίας. Μια ἀνείπωτη χαρά μας
κυριεύει και ως τα φτια μας φτάνουν οι μεγαλόπνοοι
ἦχοι των χρυσῶν σου φορμιγκων, ἦχοι που μέσα μας

αντηχούν σας μουσικολάλητα εμβατήρια, που κινούν τα βήματά μας στες πλατιές λεωφόρους για τη νίκη της Αρετής και των ανθρωπιστικών ιδεωδών.

Και ανάμεσα στα τόσα και τόσα συναισθήματα που παλαίουν μέσα μας τιτάνειο αγώνα, για το ποιο απ' αυτά θα επικρατήσει, ένα άλλο προβάλλει και κυριαρχεί για μια στιγμή. Είναι το αίσθημα της αμφιβολίας.

Αμφιβάλλουμε κατάβαθα αν είμαστε άξιοι για τα μεγάλα καθήκοντα στα οποία καλούμεθα. Μα το αίσθημα αυτό, το ερώτημα μπορώ καλύτερα να πω, δε μας βασανίζει και πολύ γιατί βλέπουμε ακτινοβόλα τα μάτια και αποφασιστική την όψη να δίνει την κατάλληλη απάντηση.

Είμαστε ικανοί για τον αγώνα αυτό. Έχουμε τα αναγκαία προσόντα. Ναι, τάχουμε. Τάχουμε, χάρις στες ακούραστες προσπάθειες των σ. μας καθηγητών, αυτών που τα μαλλιά άσπρισαν και ασπρίζουν μέσα στους τέσσερις τοίχους του σχολείου, σε μια ευγενική προσπάθειά των να μεταλαμπαδεύσουν στες ψυχές μας το αγνό φως της πραγματικής γνώσης.

Γι' αυτό αιώνιος είναι ο σεβασμός μας και απέραντη η ευγνωμοσύνη μας σε σας ώ πιστοί λειτουργοί του ναού της Αθηνάς, ώ ακούραστοι θεράποντες στο βωμό της ιδέας. Αν δε αυτή τη στιγμή η γλώσσα αδυνατεί να τονίσει σε σας ευχαριστήριους ύμνους και μεγαλόστομους παιάνες στες πιο ψηλές νότες που μπορεί να εκφράσει ο ανθρώπινος νους, όμως η ψυχή του καθενός από μας συναισθάνεται πλέρια το μεγαλείο της προσπάθειάς σας, κι από τα βάθη της καρδιάς μας πηγαία βγαίνουν, βαθυστόχαστα τα βροντόφωνα λόγια, για να διακηρύξουν αναμφισβήτητα πως αν στους γονείς μας χρωστούμε το ζην σε σας αναμφίβολα χρωστούμε το ευ ζην.

Η μια είναι η οπαδός της ύλης και της πρόσκαιρης ζωής, η άλλη είναι ο κύρηκας των αρχών του πνεύματος και της αθανασίας της ψυχής. Η μια αφήνει τον άνθρωπον να κάμνει ότι θέλει και του υπαγορεύει να κάθε εμπόδιον, έστω και αν αυτό λέγεται συνείδησις, ενώ η άλλη τον προτρέπει προς τας καλās μόνον πράξεις και προσπαθεί να καλλιεργήσει την εσωτερικήν αυτήν φωνήν και να την χρησιμοποιήσει ως όργανον διά την πρόοδόν του. Η μια θέλει αυτόν αχαλιναγώγητον και του ζητεί την διαρκή υλική ζωήν, ενώ η άλλη ζητά την ε γράτειαν και την διάπλασιν του χαρακτήρος του.

Η μια παραπλανά αυτόν προς πράξεις που καταρρίπτουν την ιδέαν της τιμής και που οδηγούν ύστερα από την στέρηση της τιμής και την πνευματική υποδούλωση στην ψυχική ταπείνωση, ενώ η άλλη πρεσβεύει την ανώτατην του ανθρώπου πνευματικήν αξία.

Η μια θέλει την ιδιοκτησίαν με απατηλά μέσα ενώ η άλλη με δημιουργική και έντιμη δουλειά.

Η μια διανοίγει τον δρόμον προς τον θεόν και την ανωτέραν πνευματικήν ζωήν, ενώ η άλλη εμφυσά την πολεμικήν αντιθρησκευτικότητά και διδάσκετο "φάγωμεν πίωμεν, ου γαρ γιγνώσκομεν η αύριον ζήσομεν."

Ο ένας δρόμος είναι η πλατιά και ευρύχωρος οδός η άγουσα προς την απώλειαν ενώ η άλλη είναι το στενό και ανηφορικό μονοπάτι που οδηγεί προς την Αρετήν.

Βρισκόμαστε στην ίδια ακριβώς θέση στην οποία βρέθηκε άλλοτε ο Ηρακλής. Εμπρος λοιπόν Ηρακλείς την Ελληνικής φυλής.

Όπως εκείνος έτσι και μεις οφείλουμε να ακολουθήσουμε τον δρόμο της Αρετής. Αλλά ο δρόμος αυτός είναι ανθόσπαρτος.

Της Αρετής ιδρώτα θεοί προπαροίθεν εθηκαν αθάνατοι διακυρήττει ο Ησίοδος και για να φτάσουμε στο τέλος του δρόμου αυτού πρέπει να υπερπηδήσωμε εμπόδια δυσκολοπέραστα, πρέπει να υποφέρουμε λύπες που θα μας βασανίζουν σε κάθε μας βήμα.

Αλλά θα προσπεράσωμε τα εμπόδια γιατί ξέρουμε πως αυτά, δεν είναι τίποτε άλλο παρά στάδια τελειοποίησης για κείνους που γνωρίζουν τους νόμους της ζωής.

Οι λύπες δεν θα μας πτοούν αλλά τουναντίον θα μας ενδυναμώνουν την θέληση, ενώ τα χαρμόσυνα της ζωής δεν θα μας κάμνουν υπεροπτικούς γιατί ξέρουμε πως η ζωή δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα ποτήρι γεμισμένο με λυπηρά και χαρμόσυνα.

Πρέπει δε να ξέρουμε πως οι μεγάλες νίκες κερδίζονται με μεγάλες θυσίες και για να κερδίσουμε σαν άτομα την μεγαλύτερη νίκη πρέπει να καταβάλλουμε τες μεγαλύτερες θυσίες.

Αλλά ο αγώνας είναι τριπλός. Δεν θ' αγωνιστούμε μόνο για την ανύψωση του εαυτού μας. Θ' αγωνιστούμε παράλληλα για την καλύτερεφει της κοινωνίας και το μέγαλωμα της Πατρίδας μας.

Ο κόσμος σήμερα, ύστερα από ένα τρομερό αιματοκύλησμα πλαίει σε ένα πέλαγος ιδεολογιών, και η νεολαία βρίσκεται μπροστά σε πραγματικό αδιέξοδο. Μοναδική της ιδεολογία πρέπει να είναι η ιδεολογία της Ελλάδας, μοναδικό της σύμβολο, η Ελληνική γαλανόλευκη πάνω στην οποία βρίσκεται απεικονισμένο το πραγματικό ιδανικό του Έλληνα, η πίστη του στην πατρίδα και στην Θρησκεία.

Ελληνόπουλλα. Ας κλείσωμε βαθειά στην ψυχή μας τα αθάνατα αυτά ιδανικά. Έχουμε χρέος ιερό να το κάμουμε.

Με αγωνία στρέφει σε μας τα μάτια η μαρτυρική μας Μάνα, με πραγματική αγωνία περιμένει από μας τα παιδιά της, αυτά των οποίων η συνείδησις δεν επιτρέπει να απαρνηθούν το ιερό της Πιστεύω, να πειθαρχήσουν στη φωνή της και να την οδηγήσουν στην τιμή και τη νίκη.

Ας πειθαρχούμε πάντα στη φωνή της Πατρίδας μας κι ας μη στρέφουμε ποτέ αδελφοκτόνο το μαχαίρι ενάντια της έστω κι αν έχουμε δίκαιο.

Ας κλείσουμε βαθειά στες καρδιές μας το Χριστιανικό και το Ελληνικό πνεύμα γιατί αυτά, είναι για τον πραγματικό Έλληνα, τα μαγικά έδελβαίς, τα μυριόχρωμα αυτά λουλούδια, που φυτρώνουν θαλερά σε κάθε Ελληνική καρδιά, για να διατηρούν με την σκιά τους πάντα δροσερά τα αμάραντα ιδανικά του Καλού του Ευγενικού και του Ωραίου.

Μόνο με μια νεολαία τέτοιων αρχών θα μπορέσει να επουλώσει τες νωπές της πληγές η μαρτυρική γενήτρα της Λευτεριάς, που με αιματοβαμμένα τα στήθη και γεμάτη πληγές περιμένει από μας να της δώσουμε νέα ζωή. Ναι περιμένει πολλά από μας.

Γνωρίζει ότι.

Απ' τα καλά της τα σχολειά, λαμπρός στρατός θα πεταχτεί,

να διώξει αντιπάλους απ' την κληρονομιά,
να μην αφήσει σ' άλλους χώρα της μηδεμιά.

Δεν ζητά κατακτιτικούς πολέμους η χώρα των Ελευθέρων πολιορκημένων και των αδούλωτων δούλων. Ζητά την κληρονομιά της.

Να τι λέει στο παιδί της που την ρωτά:

Μητέρα μου τι θες να σου χαρίσω
για τον καινούριο χρόνο που θα ρθει;

Παιδί μου, το κορμί το λιονταρίσιο
και το παλικαρίσιο το σπαθί
και νεραϊδογέννητη τη χώρα
μαζί με το δικέφαλο αητό.

Δεν θέλω εγώ καινούρια η ξένα δώρα

Παλιά δικά μου πλούτη σου ζητώ.

Ναι ζητά από μας να της δώσουμε τα δικά της τα πλούτη.

Εμπρός λοιπόν, Ακρίτες των Εθνικών μας επάλξεων.

Ας της δώσουμε το κάθε τι. Και την ζωή μας ακόμα γιατί αν πραγματικά μια φορά κανείς πεθαίνει, το να πεθάνει κανείς για την Ελλάδα θεία είναι η δάφνη.....

Μη ξεχνάτε ποτέ πως εμείς θα αποτελέσουμε τα αυριανά στελέχη του Ελληνικού Στρατού. Μη ξεχνάτε πως σήμερα η Ελλάδα δεν είναι τίποτε άλλο παρά Νεκροθήκη Ημιθέων όπως την απεκάλεσε κάποτε ο Βύρων. Μη ξεχνάτε πως είμαστε Έλληνες.

Και σαν τέτοιοι ας σταθούμε στο ύψος της Ιστορίας μας περήφανοι και αξιοπρεπείς. Ας σταθούμε περήφανοι και μεις οι υπόδουλοι Κύπριοι γιατί έχουμε αναφαίρετο το δικαίωμα αυτό.

Και μεις πολεμήσαμε πλάι στους άλλους Έλληνες. Χαρήκαμε μαζί τους στες χαρές, κλάψαμε μαζί τους στες συμφορές.

Το αίμα μας χύθηκε με το άλλο Ελληνικό αίμα, για να ποτίσει το πλατύφυλλο δένδρο της Λευτεριάς, το Δένδρο που στοιχιώνει και θεριεύει και μεγαλώνει έτοιμο να απλώσει την ευεργετική του σκιά και στην μικρά μας Πατρίδα.

Όπως δεν όλα τα σκλαβωμένα Ελληνικά μέρη έτσι και μεις θα βροντοφωνάζουμε, το

άνοιξε Μάνα μας γλυκειά την άφθαρτη αγκαλιά σου κι αγάλιασέ μας τα φτωχά τα μαύρα τα παιδιά σου, και με λαχτάρα θα καρτερούμε την ώρα του τέλους της πολυπλεχτής Οδύσειάς μας.

Την ώρα που θα δούμε τα σημάδια ενός καπνού ν' αναθρώσκει από την μας Μάνα ενός καπνού που να κάμνει σινιάλα στο πολυβασανισμένο Κυπριακό μας Καράβι, ίσως απανεμιάσει στα ήσυχα αραξοβόλια της, για ν' αναπνεύσει ανάμεσα τους τον άνεμο της Λευτεριάς, τον άνεμο που πολύχρονα, αιώνες τώρα καρτερούν τα παιδιά του τόπου μας.

Με αυτό τον πόθο χωριζόμαστε σήμεα αγ. συμμαθητές. Ναι χωριζόμαστε. Και είναι θλιβερά του χωρισμού η ώρα. Και είναι μεγάλος ο πόνος μας. Ποιες ευαίσθητες χορδές της καρδιάς να θίξω για να τον αποδώσω; Τι λόγια να βρω για να τον περιγράψω; Ω μα γιατί να είμαι τόσο αφελής; Γιατί να προσπαθώ να αποδώσω με λόγια κάτι που δεν αποδίδεται γιατί είναι βουβό και γι' αυτό ακριβώς είναι μεγάλο. Φεύγουμε αγαπητοί από το πνευματικό αυτό φυτώριο και την ήσυχη του ζωή. Φεύγουμε κι αφήνουμε πίσω μας όλους όσους εργάστηκαν για την πνευματική μας εξύψωση. Και τώρα τι λόγια να τους πούμε για να τους εκφράσουμε την απέραντη ευγνωμοσύνη μας; Να τους πούμε ευχαριστώ; Μα ποιους να πρωτοευχαριστήσουμε; Τους πνευματικούς μας πατέρες, τους αξιότιμους, κ. εφόρους που τόσο ανιδιοτελώς εργάζονται, όσο τους είναι δυνατό για το σχολείο μας, ή όλους όσους άμεσα ή έμμεσα ενδιαφέρονται γι' αυτό;

Μα όχι. Δεν θα σας ευχαριστήσουμε με λόγια αλλά με έργα. Γι' αυτό σαν ανταπόδοση των κόπων όλων σας δίνουμε όρκο στον ιερό βωμό του ναού της Αθηνάς πως πάντα θα στρέφουμε στοργικά τα μάτια της ψυχής μας στο σχολείο μας και πάντα θα εργαζόμαστε για την πρόοδο του. Ορκιζόμαστε πως θα διαφυλάξουμε σαν το ιερότερο κειμήλιο ότι καλό, ευγενικό και ωραίο μας δίδαξε και πάντα θα είμαστε έτοιμοι να δώσουμε τα κορμιά μας ολοκαύτωμα στον ιερό βωμό της Πατρίδας γιατί στο σχολείο μας, μάθαμε να βροντοφωνάζουμε αδίστακτοι ότι "τάμα σώματα της ημών πατρας και απασης Ελλάδος υπερ θυσαι διδωμεν εκοντες."

Ορκιζόμαστε ακόμα πως πάντα θα λέμε στην υπόδουλη Μαρτυρική μας Πατρίδα, το

Βάδιζε γλυκιά Πατρίδα, αφηφώντας τους τρανούς,
μη φοβάσαι αν απαντήσεις αγκαθόπλεκτους κρεμνούς,
γιατί,

τα παιδιά σου με λαχτάρα σε βαστούν από το χέρι
κι οδηγεί τα βήματά σου νέας Βηθλεέμ αστέρι.

Το νέο της Βηθλεέμ αστέρι είμαστε μεις τα παιδιά σου που δίνουμε όρκο στη μνήμη του θρυλλικού Ευαγόρα, του αθάνατου Κίμωνα, του Μεγαλομάρτυρα Κυπριανού, του μαρτυρικού Σώζου και όλων των άλλων Εθνομαρτύρων πως ακολουθώντας το παράδειγμα των γιατί όπως λέει και ο ποιητής

"Πρώτοι παίρνουν εκείνοι κι ακολουθούμε μεις".
Πάντοτε θα εργαζόμαστε για την ανατολή της ευλογημένης εκείνης μέρας που θα δούμε το θρυλλικό Αβέρωφ ν' αράζει στες αττικώτατες ακτές της Σαλαμίνας για να μας φέρει το μεγάλο μήνυμα,
"Είστε ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ".

Κ. Χρ. Μάτσης.
29.6.45